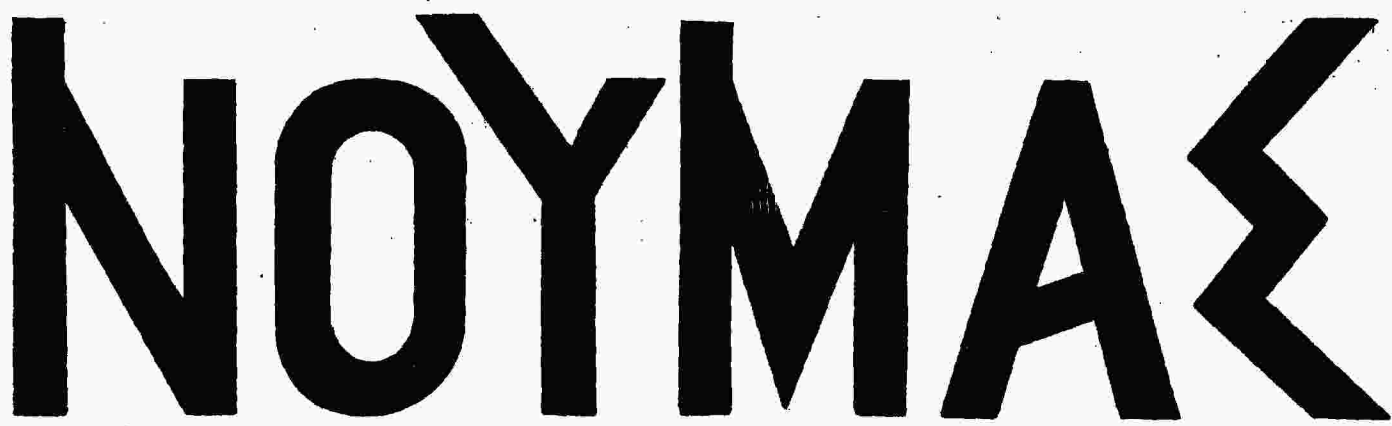

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Δ.Π.ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ : 'Οδός Οικονόμου ἀριθ. 4 | ΔΡΙΘ. 98

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΟΥ „ΝΟΥΜΑ,

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

✱
✱ ✱

★ ★

Σ' αὐτοὺς τοὺς διαφόρους νεοελληνικοὺς
ισμοὺς καὶ σεισμοὺς δὲν θὰ κἀνῃ καμμιά
ἐντύπωσις ὁ δεύτερος τόμος τῶν «Ρόδων καὶ
Μήλων» ποῦ ἐδώρηθηκε στὴν Πατρίδα τὴν

πρωτοχρονιά από το μεγάλο παιδί της. "Αν δεν τον βρίσουν κι' αυτόν, θα προσποιηθούν πως δεν τον διάβασαν. Κι' αν αναγκαστούν να μολογήσουν πως τον διάβασαν, θα πουν πως η τους χαλάει τη γλώσσα—αν είναι μεγάλοι γλωσσολόγοι σαν τον κ. Κανελλίδη—ή πως τους μωρνεύει την Τέχνη—αν είναι μεγάλοι τεχνίτες σαν τον κ. Ξενοπούλο.

Αυτά θα πουν και να το δητε. Να δητε όμως και τί θα γίνη: Και το βιβλίο αυτό, όπως κι' όλα τ' άλλα τα λιγιστά, μα χρυσόστολιστα βιβλία, που ξεκινούν από την Αλήθεια και τραβούνε προς τη Ζωή, θα τραβήξουν θριαμβευτικά τον τίμιο δρόμο του, και θ' ανοίξουν μάτια κλεισμένα προς το Φως, και θα ξεβλώσει σκοτισμένες διάνοιες και θα συνεπάρη αποπλανημένες, από τα φαρμακευμένα γητέματα του άτιμου κι' εθνοπνίχτη Σχολαστικισμού, ψυχές και θα συμμαζώξουν τριγύρω στην Πατρίδα λεβέντηδες διαλεχτούς θωρακισμένους με την Αλήθεια κι' έτοιμους να χτυπήσουν παλληκαρίσια την άτιμη ψευτιά που την πατάει στα στήθια σαν βραχνάς σήμερα και δεν την αφήνει να ανασάνει.

Κι' ακόμα όπως προφητεύει ο Ψυχάρης στο άθνατο «Φίλι» του: «Από θα γίνη και να με θυμάστε ή να με θυμούνται τα παιδιά σας ή και των παιδιών σας τα παιδιά και μάλιστα τα εγγόνια, γιατί μου φαίνεται πως θα ζήσω χρόνια πολλά, όσο ζήση κι' άφτος ο Λαός».

Το λέμε και το φωνάζουμε, κι' όσοι θέλουν ας μη το πιστέψουν. Τόσο το χειρότερο γι' αυτούς: Τα βιβλία του Ψυχάρη θα ζήσουν, όσο ζήση και η Αλήθεια.

Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΡΟΔΟΚΡΙΝΑ

1

Τ' άστέρια με τη λάμψη της
Σδύνει ή Σελήνη σαν προβάλα,
Σδύνει και σύ κάθε όμορφη
Και κάθε γύρω λάμψη άλλη
Με τα παρθενικά σου κάλλη,
Καθώς τ' άστέρια με τη λάμψη της
Σδύνει ή Σελήνη σαν προβάλα!

2

ΑΡΧΑΙΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΔΟΓΓΟΥ

ΔΑΦΝΗΣ ΚΑΙ ΧΛΟΗ

Μετάφραση 'Ελίας Π. Βουτσερίδη

Αφού πήρε το τομάρι λύκου μεγάλου, που κάποτε βουβόλι, προστατεύοντας τα βώδια, τον σκότωσε με τα κέρατά του, το άπλωσε γύρω στο κορμί του, φορώντας το από τους ώμους ίσα με τα πόδια, ως που τα μπροστινά πόδια να ξαπλωθούν στα χέρια και τα πισινά στα πόδια του ίσα με τη φτέρνα και το άνοιγμα του στομάχου να σκεπάζει το κεφάλι σαν περικεφαλαία πολεμιστή. Κι' αφού γίνηκε σ' αθερίο, όσο μπορούσε καλύτερα, φτάνει στην πηγή, όπου

Είναι το σώμα μου βαρύ
Κι' όμωρ δεν έχει τα φτερά σου,
Τ' άπειρο χάος για να διαβή
Ν' άράξη μες στην άγκαλιά σου
Και να χορτάσει τα φίλιά σου
Μά ό λογισμός μου ούδ' στιγμή
Μπορεί να φύγει από κοντά σου!

3

Από τη νύχτα στη δουλιά
Και στη δουλιά βραδυάζεις,
Γοργή, γοργή χωρίς μιλιά,
Τό κάθε τι που έτοιμάζεις
Κι' αν σου ζητήσω δυό φίλιά,
Ξανθομαλλούσα κοπελιά,
Μού λες πως δεν άδειάζεις!

1903

ΠΕΥΚΟΣ ΟΡΕΙΝΟΣ

Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙ ΤΟΥ ΑΙΣΧΥΛΟΥ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

ΤΟ ΑΡΘΡΟ ΤΟΥ ΚΡΟΥΜΠΑΧΕΡ

Επανάστασι του Αισχύλου (Die Aeschylus—Revolte in Athen) άπικαλεί ό σοφός καθ' ηγητής κ. Κρουμπάχερ την Μιστριωτική φασαρία, έξιστορώντας αυτήν κατά μήκος και πλάτος στην περίφημη έφημερίδα του Μονάχου «Beilage zur Allgemeinen Zeitung» (29/11 του Γενάρη).

Ο κ. Κρουμπάχερ στο άρθρο του—που δημοσιεύεται ως κύριο άρθρο στην έφημερίδα αυτή,—περιγράφει και σχολιάζει την παράστασι της «Ορέστειας» με όλα τα επικά στοιχεία της, επαινεί την ώδή του Ησκαμά στην Αισχύλο που την βρίσκει πολύ επιτυχημένη, ξιππάζεται με την στενοκειφαλιά των δασκαλοθρεμμένων λογίων και δημοσιογράφων που δεν κατορθώνουν να νοιώσουν πως όσο πλουσιώτερα και πρωτοτυπώτερα διαμορφώνεται στην σημερινή Έλλάδα ή γλώσσα, ή φιλολογία και ή Τέχνη, τόσο καλύτερα θα μπορούν οι Έλληνες να έννοούν, και να έχτιμούν την αρχαιότητα και μιλώντας για τον κ. Μιστριώτη, τον άρχηγό του κινήματός (ό κ. Μιστριώτης, κατά τον κ. Κρουμπάχερ, είναι «όχι τόσο κολα-

κευτικά γνωστός από μια ιστορία της Έλλ. φιλολογίας, άφαιμένη άπ' όλες τις Μούσες») λέει πως ήταν όργανο πολιτικό, άφου στο λόγο του παρευρέθηκε κι' ό «κακός δαίμονας της Έλλάδας, ό πανάρχαιος μα πάντοτε λάγνα άναζητώντας το ύπουργηλίκι κ. Δεληγιάννης» κι' άλλοι πολιτικοί.

Τίποτε δεν αφήνει άνιστόριστο στο άρθρο του τό σημαντικό ό σοφός φιλέλληνας. Όλες οι άνοησίες που είπώθηκαν και που έγράφησαν τότε στις άξιόμνημόνευτες έκείνες ήμέρες του πανζουρλισμού, τιμούνται και με μια σύντομη, μα και επιγραμματική κριτούλα, δεν αφήνεται δε άμνημόνευτος ούτε αυτός ακόμα ό κ. Φαρμακόπουλος, ό Kultus minister, που έδωμάτισε πως πρέπει να παρασταινούνται τα άρχαία δράματα άμετάφραστα, άφου ήρκει να ιδούν μονάχα τις σκηνογραφίες οι θεατές, για να... νοιώσουν το δράμα! Για την άλησμόνητη πανταχούσά της Ηρυτανείας, λέει πως έπρεπε ή Ηρυτανεία, αντή νάβη σε συνενόησι με τους φοιτητές και να τους παρακαλή να επιτρέψουν να μεταφράζονται τάχα τα δράματα, όσο ή άρχαία γλώσσα δε γίνει χτύμα του λαού, να βάλει όλα τα παιδιά της Alma mater σε περιορισμό ως που το καθένα τους να μεταφράσει άπταιστα από ένα ζευγάρι στίχους του Αισχύλου στην νεοελληνική.

★

Αυτό όμως το κομμάτι που γίνεται λόγος για την πρροδοσία και για τα Ρωσικά ρούβλια (άκόμα βλέπετε ή φήμη δεν έφερε ως στο Μονάχο τις Έγγλεις λίρες του κ. Ξενοπούλου) άξίζει να μεταφρασθ ή άλλω, αν και χαρά μας ήτανε να μπορούσαμε να μεταφέρναμε στις στήλες του «Νουμά» όλ' αλλο το άρθρο του κ. Κρουμπάχερ, τό τόσο δυνατό και διδχτικό.

«... Πρίν ζητήση ή Ηρυτανεία από τους καθ' ηγητές να έπεμβούν και να συμβουλευθούν τους φοιτητές να ήσυχάσουν, ό κ. Ν. Πολίτης, ό γνωστός εκδότης του έξόχου έργου για τις νεοελληνικές παροιμίες, άποδοκίμασε τους φοιτητές για τό κίνημά τους και τους έτόνισε ιδιαιτέρως πως μονάχα παράστασι στην ζωντανή γλώσσα θα είναι δυνατή να μεταδώση τό κάλλος των άθανάτων έργων της άρχαιότητας στη σημερινή γεννιά. Οι έφημερίδες όμως έξακολούησαν για λίγο καιρό να χτυπούν τον μεφροστή και έπειδή δε μπορούσαν να του πουν πως είναι άγράμματος, γιατί είναι γνωστή ή μάθησι και ή μόρφωσι του κ. Σωτηριάδη, άρχισαν να τον κατηγορούν γι' άλλα των άλλων: «Άλλη έλεγε ότι είσή-

ποτιζονταν τα γίδια και τα πρόβατα ύστερ' από τη βοσκή.

Κ' ήταν σε πολύ γούπατο ή πηγή και γύρω της όλος ό τόπος γεμάτος από άκροϋδόδατα και βότους και χαμηλούς κέντρους κι' άσκόλυμπους· εύκολα έκαί και λύκος άληθινός μπορούσε να κάνει καρτέρι. Στο μέρος αυτό άφου κρύφτηκε, κειροφυλαχτούσε τό πότισμα και παρ' όλην ή Δόρκωνα, άφου την τρομάζει με τη θωριά του, ν' άρπάξει τη Χλόη. Λίγη ώρα περνάει κ' ή Χλόη όδηγούσε τα κοπάδια στην πηγή, άφινοντας τό Δάφνη να κόβει χλωρά φύλλα, θροφή για τα κατσίκια ύστερ' από τη βοσκή· κ' οι σκύλοι, που φυλάν τα πρόβατα και τα γίδια ακολουθώντας, καθώς είναι φυσικό στα σκυλιά να παίρνουν μυρωδιά, άμα κινήθηκε από περιέργεια, άφου γαύγισαν, χύμιζαν σαν άπάνου σε λύκο· κι' άφου τον τριγύρισαν, προτού καλοσηκωθεί από τη σαστιμάρα, δάγκωναν τό τομάρι. Κι' ως τότε από ντροπή να φανερωθεί κ' έπειδή προφύλαγονταν από τό τομάρι που τον σκέπαζε, κοίτονταν βουβός μέσα σ' άγκαθια. Μά όταν και ή Χλόη κατατρομαγμένη καθώς τον πρωτόειδε, φώναζε τό Δάφνη βοήθεια και τό σκυλιά ξεσκίζοντας τό τομάρι δάγκωναν τό κορμί του, άφου φώναζε δυνατά παρακαλούσε να τον βοηθήσουν ή κορασικά κι' ό Δάφνης, που είχε

πιά φτάσει. Τά σκυλιά με συνηθισμένο καύλισμα γλήγορα τα μέρωσαν· κι' άφου έφεραν στην πηγή τον Δόρκωνα, δαγκωμένο στα μεριά και στους ώμους, του ξεπλυναν τις δαγκωματιές, όπου είχαν μπει τα δόντια, κι' άφου καλομάστησαν χλωρή φλούδα φτελιχς την έβαναν άπάνου. Κι' έπειδή ήταν άμύθητοι από έρωτικές άποκοιτιές νόμισαν ποιμενικό άστείο την έπιβουλή του Δόρκωνα και δε θυμώσαν καθόλου, παρ' ό και άφου τον παρηγόρησαν και τον έφεραν άπ' τό χέρι ως παραπέρα, τον ξεπροβόδισαν. Κ' εκείνος, σαν γλύτωσε από τέτοιο κίντυνο και σώθηκε από το σκυλιό κι' όχι, καθώς λέν, από το λύκου τό στόμα, γιάτρει το κορμί του.

Ι'. Ύστερα ό Δάφνης και ή Χλόη κουράστηκαν πολύ ίσα με τη νύχτα περίμαζεύοντας τα γίδια και τα πρόβατα, γιατί φοβισμένα από τό λυκοτόμαρο και τρομαγμένα από τα γαυγίσματα των σκυλιών, άλλα σκεφάλωσαν στα βράχια κι' άλλα έτρεξαν κάτου ίσα με τη θάλασσα. Άν κ' ήταν συνηθισμένα και στη φωνή ν' άκουσιν και με τό σουραύλι να μέρουν και στο χτύπημα των χειρών να μαζεύονται, όμως τότες ό φόβος τάκανε να τα λησμονήσουν όλα και μόλις βρίσκοντάς τα από τ' άχνάρια, σαν τους λαγούς, τάφεραν στα μαντριά. Έκείνη μονάχα τη νύχτα κοιμήθηκαν βαθύ ύπνο και στον έρωτικό.